

Dziennik ustaw państwa

dla

królestw i krajów w Radzie państwa reprezentowanych.

Część CXLVIII. — Wydana i rozesłana dnia 21. września 1916.

Treść: (Nr 313. i 314.) 313. Rozporządzenie, w sprawie uiszczania stempla od rachunków. — 314. Rozporządzenie, którym zmienia się i uzupełnia się rozporządzenie ministeryjne z dnia 18. czerwca 1916, dotyczące uregulowania obrotu kawą.

313.

Rozporządzenie Ministerstwa skarbu z dnia 18. września 1916,

w sprawie uiszczania stempla od rachunków.

Na zasadzie § 11., ustęp 2., rozporządzenia cesarskiego z dnia 28. sierpnia 1916, Dz. u. p. Nr. 281, dotyczącego zmiany niektórych przepisów o należnościach stemplowych i bezpośrednich, wydaje się co do sposobu uiszczania stempla od rachunków następujące zarządzenia:

§ 1.

(1) Należność stemplową od rachunków, wystawionych w Austrii przez prowadzących handel i przemysł, można uiszczać według wyboru obowiązującego do opłaty należności w jeden z następujących sposobów:

- a) przez umieszczenie znaczków stemplowych na pierwszej stronie każdego arkusza rachunku przy sposobności jego wystawienia i przez pozbawienie wartości tych znaczków przez wystawcę; pozbawienie wartości ma odbyć się albo przez przepisanie znaczków częścią składową tekstu rachunku (do którego zalicza się także datę rachunku, adres lub podpis na rachunku), a to w ten sposób, że

pisze się na dolnej części znaczków i przechodzi się w dalszym ciągu linii na papier, albo przez przestemplowanie znaczków, umieszczonych na niezapisanym miejscu rachunku pieczęcią z nazwiskiem lub z firmą wystawcy w ten sposób, że część odcisku pieczęci widoczna jest na papierze, na którym znaczki umieszczono;

- b) przez użycie blankietów na rachunki (albo czystego papieru) z wydrukowanymi urzędowo znaczkami stemplowymi po myśli rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 23. lutego 1900, Dz. u. p. Nr. 36, przyczem nie potrzeba przepisywać znaczków stemplowych ani w inny sposób pozbawiać ich wartości;

- c) przez umieszczenie i urzędowe pozbawienie wartości znaczków stemplowych na blankietach rachunkowych z przestrzeganiem postanowień, zawartych w ustępie 13. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 20. grudnia 1862, Dz. u. p. Nr. 102.

(2) Jeżeli blankiet, ostemplowany już według ustępu 1., lit. b) i c), ma być użyty do wystawienia rachunku, który podlega wyższemu stempłowi, aniżeli blankiet wykazuje, to można uiszczyć odnośną należność uzupełniającą w jeden ze sposobów oznaczonych w ustępie 1.

§ 2.

(1) Przy rachunkach, poza obszarem Monarchii austriacko-węgierskiej wystawionych i do Austrii przyniesionych, o ile one podlegają należności stempłowej według § 23. ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, a nie zostały już przy sposobności wygotowania ostemplowane w jeden z oznaczonych w § 1. sposobów, można uczynić zadość obowiązkowi opłaty należności przed nastaniem okoliczności obowiązek ten uzasadniającej lub przed upływem ustawowego terminu do uiszczenia należności stempłowej, w ten sposób, że umieszcza się znaczki stempłowe na pierwszej stronie każdego arkusza rachunku i pozbawia się je wartości; pozbawienie wartości nastąpić ma w ten sposób, że znaczki przepisuje się na ich dolnej części przechodzącym na papier podpisem odbiorcy lub innej osoby obowiązanej do opłaty należności albo przestemplowuje się pieczęcią z jego nazwiskiem lub firmą w sposób, oznaczony w § 1., ustęp 1., lit. a); na każdym znaczku należy nadto umieścić w cyfrach datę pozbawienia wartości.

(2) Zamiast pozbawiania wartości znaczków stempłowych przez strony można postarać się o przestemplowanie przez jeden z upoważnionych do tego urzędów po myśli §§ 6. i 7. rozporządzenia Ministerstwa skarbu z dnia 28. marca 1854, Dz. u. p. Nr. 70.

§ 3.

Powyższe zarządzenia nie dotyczą postanowień § 28., lit. b), ustawy z dnia 9. lutego 1850, Dz. u. p. Nr. 50, o bezpośrednim uiszczaniu należności.

§ 4.

Każde uiszczenie należności, odbiegające od przepisów tego rozporządzenia, należy uważać na równi z zaniechaniem uiszczenia należności.

§ 5.

Rozporządzenie to nabiera mocy obowiązującej równocześnie z § 11. rozporządzenia cesarskiego, a więc w dniu 1. października 1916.

Leth wlr.

314.

Rozporządzenie Kierownika Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanymi Ministrami z dnia 20. września 1916,

którem zmienia się i uzupełnia się rozporządzenie ministeryalne z dnia 18. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 186, dotyczące uregulowania obrotu kawą.

Na zasadzie rozporządzenia cesarskiego z dnia 10. października 1914, Dz. u. p. Nr. 274, zarządza się, co następuje:

§ 1.

Po § 2. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 22. sierpnia 1916, Dz. u. p. Nr. 266, wstawia się jako nowy § 2. a następujące postanowienie:

Cena sprzedaży kawy surowej ocłonej przy oddawaniu jej handlarzom i przemysłem przetwarzającym kawę (fabrykom konserw kawowych, przedsiębiorstwom sporządzającym mieszanki kawowe i produkta zastępcze) nie może wynosić więcej niż 5 K 77 h za kilogram.

Postanowienie to nie ma jednakowoż zastosowania do interesów, zawieranych przez legitymowaną przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych Wojenną Centralę dla kawy, stow. z o. p. w Wiedniu.

§ 2.

Zmieniając § 17. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 18. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 186, postanawia się, że poświadczenia na pobieranie kawy przez fabryki konserw kawowych będzie wydawała Centrala dla kawy.

Na rzecz takich przedsiębiorstw wolno sprzedawać kawę tylko za zezwoleniem Centrali dla kawy.

§ 3.

Postanowienia § 22. rozporządzenia ministeryalnego z dnia 18. czerwca 1916, Dz. u. p. Nr. 186, mają zastosowanie także do przekroczeń tego rozporządzenia.

§ 4.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

Handel wlr.